

Z. NÉMETH ISTVÁN

és a szív –

valaki elvesztette a fejét a Mácsodi úton
s most az magatehetetlenül ott gurul
majd a járdaszélnek ütközve megáll
felnéz a közönyös járókelőkre
de nincs ideje hosszasan meditálni
kisfiú jön s akárha labda lenne
nekifut és jó nagyot belerúg
az anyja éppen telefonál
a húga pórázon vezet egy korcs kutyát
egy teherautó kerekének pattan a fej
onnét repül a rózsák közé
most mintha mosolyogna a fejleményen
elszédíti a magatehetetlenség
lenyűgözi a tótágast álló világ
de tüdő nélkül a szó belészakad
eső kéne mert az ajka cserepes
kéz nélkül a viszkető fülében
örökre ott marad a sárdarab
és a szív – ó hogy fogja így
sajnálni oly nagyszerű önmagát
várja hát hogy a test végre érte jöjjön
de van is annak eszében

pára

tegnap porig égett ma mégis él a város
sárga gyászjelentés minden szemafor
csikorgó porkristályok pedig szél se fúj
ábrákká rendeződnek eldobált papírok

letérsz az útról s nincs helyette másik
a parkot összetépték sír a fák hiánya
mindenki késdobáló lett most merre indulj
senki földjéről sietsz egy hazug nirvánába

a tér kövén ülve pár koszos pohárban
koldus keres érmét alig mozdul ujja
zuhanjon-e már töpreng a balkon

gépek húznak el nincs szemtanúja
hát az égi orrlyuk felszív még egy csíkot
hideg pára nyúl a kismamák hajába

Hajnali kép

Egy kiszáradt bokor csendesen szopja öklét,
szél pofoz egy megrettent virágot,
hangyák hátramenetben.

Sárba vetett megrágcsált névjegy:
tárgyakról hulló ujjlenyomat,
egy lábnyom még mindig körbe jár.

Ütemre virrad. A kések szégyellik élüket.
A kertben megfojtott labdarózsák,
sírnak halkán a szép szobalányok.